

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΡΟΚΟΣ
ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΕΟΥΣ 74
ΑΘΗΝΑ 106 81

Προς τα μέλη της Κεντρικής Επιτροπής του ΠΑΣΟΚ
μέσω του Προέδρου και του Ε.Γ. της Κ.Ε.

Αθήνα 19.7.88

Μετά από μια μακρυνά κι επώδυνη διαδικασία επανεκτίμησης των στοιχείων, των χαρακτηριστικών, των αξιών και των προτύπων της πολιτικής και της κοινωνικής ζωής στον τόπο μας, όπως αυτά διαμορφώθηκαν και με την παρουσία του ΠΑΣΟΚ στην πολιτική σκηνή αλλά και με την κυβερνητική του πράξη, κι αφού μέτρησα και τις δικές μου ευθύνες, ως συνιδρυτικού μέλους, μέλους της Κεντρικής του Επιτροπής από το 1974 (και για ένα διάστημα μετά το Συνέδριο και του Εκτελεστικού Γραφείου της Κ.Ε.), πήρα την απόφαση να υποβάλω την παραίτησή μου τόσο από την Κ.Ε. όσο και από το ΠΑΣΟΚ. Τα μέλη της Κ.Ε. και του ΠΑΣΟΚ, κι ιδιαίτερα όσοι συνεργάστηκαν μαζί τα 14 χρόνια που συμπορευτήκαμε, γνωρίζουν καλά, τόσο τις θέσεις που με πίστη και δογματική εμμονή υποστήριξα, όσο και τη δουλειά που έκανα όπου τάχθηκα, χωρίς ποτέ να παραιτηθώ απ' το δικαίωμα κριτικής για όσα θεωρούσα ότι κατά τη γνώμη μου συνιστούσαν απαράδεκτες παρεκκλίσεις σ' επίπεδο αρχών και διαδικασιών,

χωρίς ποτέ να κάνω αβαρίες σε θέματα ήθους,

χωρίς ποτέ να υποκύψω σε σκοπιμότητες και «πολιτικές φιλίας» με κάποιο απ' τα κέντρα εξουσίας του ΠΑ.ΣΟ.Κ. και βέβαια,

χωρίς ποτέ να έχω το κίνητρο «πολιτικών επενδύσεων» για το μέλλον, μια που το βασικό προσδιοριστικό μου χαρακτηριστικό ήταν η ιδιότητα του πολίτη, κι όχι οι προσδοκίες ενός επαγγελματία της πολιτικής.

Τις εκτιμήσεις μου για την πορεία των πραγμάτων αλλά και τις προτάσεις μου τις έκανα γνωστές στα όργανα του Κινήματος από το 1974 γραπτά και προφορικά και με πιο συστηματικό τρόπο από το Συνέδριο (1984) και μετά.

Οι περισσότερες απ' αυτές έγιναν αποδεκτές, πολλές μάλιστα έγιναν κι αποφάσεις της Κεντρικής Επιτροπής, με τη διαφορά όμως, ότι καμιά απολύτως απ' τις προτάσεις κι αποφάσεις δεν πραγματοποιήθηκε ποτέ.

Μετά τις γραπτές εισηγήσεις μου, στην Σύνοδο της Κ.Ε. στη Χαλκίδα το Μάρτη του '86 και στις επόμενες συνόδους της Κ.Ε., (που πολλές απ' αυτές μερικά ή ολικά

δημοσιεύθηκαν απ' την Κ.Ε.) και παρ' όλο που σε μεγάλο βαθμό κι αυτές έγιναν δεκτές, διαπίστωσα με σαφή αλλά κι επαναληπτικό τρόπο, ότι τίποτε απολύτως δεν άλλαζε ούτε στο κόμμα ούτε στην Κυβέρνηση, κι αυτό με οδήγησε, όπως ξέρετε, στην καταγήφιση των τελευταίων αποφάσεων της Κ.Ε.

Παράλληλα, το 1986 έστειλα δύο επιστολές στον Πρόεδρο με τις επισημάνσεις των πολιτικών διαφωνιών μου και είχα την ευκαιρία να ειδικολογήσω τις απόψεις μου σε συζήτηση μαζί του, μετά από πρόσκλησή του, ανάμεσα στις δύο Κυριακές των Δημοτικών Εκλογών, αλλά και πάλι χωρίς κανένα αποτέλεσμα.

Έτσι, στις 6 Φεβρουαρίου του 1987 οριστικοποίησα με γράμμα μου την αμετάκλητη παραίτησή μου από κάθε κυβερνητική θέση, (μια που διαφωνούσα πια συνολικά με την κυβερνητική πολιτική) και θεώρησα ταυτόχρονα έντιμο, να απέχω κι απ' τις διαδικασίες ανασυγκρότησης, μια που εκτιμούσα και επανειλημμένα το είχα τεκμηριώσει, ότι για να υπάρξει πιθανότητα ξαναζωντανέματος στο κόμμα και στην κοινωνική δυναμική, θάπρεπε να υπάρξει μια συνολική αλλαγή πολιτικής, αλλά και συγκεκριμένα πρακτικά και πειστικά παραδείγματα αξιόπιστης κυβερνητικής πράξης, τόσο για τα απογοητευμένα συνειδητά μέλη του ΠΑΣΟΚ, όσο και για κάθε πολίτη του τόπου μας, που στο μεταξύ είχαν πια χάσει κάθε εκτίμηση, όχι μόνο στα λόγια μας, αλλά και το κυριότερο, στην ίδια την πολιτική, ως αξιόπιστη κοινωνική διαδικασία κι ως αντικείμενο ευθύνης των πολιτών.

Οι απόψεις μου αυτές, με μεγάλη ανάλυση προέρχονται και στις εισηγήσεις μου στη Χαλκίδα και μετά, έχουν δημοσιευθεί και συνεπώς δεν θεωρώ εδώ σκόπιμη την επανάληψή τους.

Απ' τις 6 Φεβρουαρίου 1987 μέχρι σήμερα, προσπάθησα με ψυχραιμία, κι αποστασιοποιημένος απ' τις αναπόφευκτες εντάσεις, μονομέρειες κι αναστολές που προκαλεί η συμμετοχή σε κυβερνητικές και κομματικές διαδικασίες, (και που πολλές φορές σου δημιουργούν καλόπιστες ψευδαισθήσεις: ότι «Εδώ π.χ. υλοποιούμε με συνέπεια τις αρχές και το πρόγραμμα του ΠΑΣΟΚ. Συνεπώς τίποτε ακόμα δεν χάθηκε»),

Να σκεφθώ για να πάρω την οσοδήποτε οδυνηρή αλλά σωστή τελική απόφαση.

Έτσι έφθασα σήμερα, δεκατέσσερα περίπου χρόνια μετά τις τόσο ελπιδοφόρες διαδικασίες συνίδρυσης του ΠΑΣΟΚ με πρωτοβουλία κυρίως των πολιτών που στάθηκαν όρθιοι την περίοδο της δικτατορίας, κι αφού έδωσα με επιμονή κι υπομονή τη μάχη «απ' τα μέσα», μέχρι τις έσχατες συνέπειες της, για ένα κόμμα αρχών με δημοκρατική συγκρότηση και λειτουργία, να θεωρώ, ότι δεν μένει πια μέσα απ' το ΠΑΣΟΚ για μένα η παραμικρή ελπίδα, γι' αυτό που, (τουλάχιστον όσοι από μας δεν ήταν επαγγελματίες της πολιτικής), ονειρευόμαστε και παλεύαμε.

Αποχωρώ λοιπόν απ' το σημερινό ΠΑΣΟΚ κι απ' το νομοτελειακά επερχόμενο, παραμένοντας πιστός στις αξίες, τις διαδικασίες και τις αρχές που αυτό επαγγέλθηκε το 1974, εκφράζοντας τότε τον πόθο του λαού μας για μια πολιτική χειραφετημένων, ενεργών, υπεύθυνων και συνειδητών πολιτών, που πρωτοβουλιακά αυτοοργανώνονται και δρουν.

Στις κατευθύνσεις αυτές, ως πολίτης και πέρα απ' την πολλή δουλειά μου στο Πανεπιστήμιο, θα ξαναδραστηριοποιηθώ στον ευρύτερο κοινωνικό μου χώρο, επιδιώκοντας, ξανά απ' την αρχή, να ενώσω τη φωνή, την ευαισθησία, τη δουλειά και τη δράση μου με τη φωνή, την ευαισθησία, τη δουλειά και τη δράση κι άλλων πολιτών, που έχουν ανοιχτά τα μάτια και τ' αυτιά τους και που πολλοί απ' αυτούς ίσως διδάχθηκαν από ανάλογες τραυματικές εμπειρίες, πολιτικής και κοινωνικής ένταξης και πράξης.

Γιατί κατά τη γνώμη μου, η κρίση της ελληνικής κοινωνίας δεν διατρέχει με προνομιακό τρόπο μόνο το χώρο του ΠΑΣΟΚ, αλλά διαχέεται σ' όλα τα κόμματα και τις κοινωνικές οργανώσεις, τα εκφράζει κι εκφράζεται απ' αυτά, κι αλληλεπιδρά μαζί τους, συντηρώντας κι αναπαράγοντας τη σημερινή ακινησία και πολλές φορές οπισθοδρόμηση.

Βλέποντας λοιπόν σήμερα, την συλλογική κοινωνική πρωτοβουλία και πράξη των πολιτών στη βάση, (ανεξάρτητα απ' τις ιδεολογικοπολιτικές και κοινωνικές ρίζες και καταβολές τους), ως τη μόνη διέξοδο για σύνθεση, δημιουργία και κοινωνική πρόοδο, αλλά και για την αντιμετώπιση των μεγάλων και πολυδιάστατων σημερινών κοινωνικών προβλημάτων, αποχαιρετώ τους συντρόφους που δουλέψαμε μαζί κι ελπίζω να συναντηθούμε και να συμπορευθούμε σε πρωτοβουλίες κοινωνικής δράσης κάτω από καλύτερες συνθήκες.

Δημήτρης Ρόκος

Υ.Γ. Σας παρακαλώ, να διαβάσετε την επιστολή αυτή της παραίτησής μου, στη συνεδρίαση της Κεντρικής Επιτροπής της 29^{ης} Ιουλίου 1988, να την μοιράσετε στα μέλη της, κι ακόμα να τη δημοσιεύσετε στην Εξόρμηση, για να ενημερωθούν με υπεύθυνο τρόπο τα μέλη του ΠΑΣΟΚ με τα οποία δουλέψαμε τόσα χρόνια μαζί και στα οποία οφείλω μια στοιχειώδη τεκμηρίωση της απόφασής μου.

Συνεπώς, κάτω απ' αυτές τις προϋποθέσεις, δεν θεωρώ σκόπιμο να την δημοσιοποιήσω εγώ. Άλλωστε, σχεδιάζω να βρίσκομαι μακριά απ' την Αθήνα για ένα διάστημα απ' τις 30 Ιουλίου και μετά.

Δ.Ρ.